

Hoved, er jeg dog nødt til at sige, at dette Lovforslag ligesom Solen har visse Pletter. Jeg deltager ganske i den Ros, som alle foregaaende Talere have givet dette Lovforslag paa mange Punkter. Bestemmelserne i Kapitel I om Ægtepagter finder jeg meget hensigtsmæssige og fortræffelige. De omhandle for øvrigt intet væsentligt nyt, thi ogsaa nu kan man faa Ægtepagter gratis konfirmerede. Hvis jeg ikke hørte fejl, blev der i Gaar her i Tinget sagt, at de kostede et vist Beløb. Saa vidt jeg ved, og jeg er her temmelig sikker i min Sag, er det efter Samraad mellem Rigsdagen og Ministeriet blevet besluttet, at Ægtepagters Konfirmation udstedes gratis. Det ny i Lovforslaget er det Register, der indføres. Det kan maaske være meget praktisk og godt. Jeg anser ogsaa Bestemmelsen i Kapitel V om, at Hustruen kan faa ophævet Formuefællesskabet, naar Manden viser sig som en slet Bestyrer af Fællesboet, som særdeles hensigtsmæssig og heldig. Men naar jeg nu har været med til at tilbede Solen sammen med de foregaaende Talere, maa jeg maaske tillade mig at pege paa dens Pletter. Det foreskrives i den første Paragraf i Kapitel II, at Hustruen skal være myndig ligesom den ugifte Kvinde, altsaa personlig myndig, naar hun er over 18 Aar, og fuldmyndig i økonomisk Henseende, naar hun er 25 Aar. Dette foreskrives uden Forbehold. Gift Kone bliver altsaa ogsaa myndig, naar der er fuldkommen Formuesfællesskab, og Manden er raadig over hele Fællesboet. Lovforslaget bibeholder den Regel, at der er Formuesfællesskab, naar intet andet er bestemt, og at Manden, naar der er Formuesfællesskab, har Raadighed over hele Boet. Vi maa da forudsætte, at dette ogsaa efter Lovens Gennemførelse vedblivende vil være den normale Tilstand. Det bliver i hvert Fald Udgangspunktet. Naar man i dette Forhold giver Hustruen Myndighed, vil det da kun sige, at hun vel kan stifte Gæld, men intet har at betale med, saa længe den nuværende Tilstand raader, saa længe hun lever i Fællesskab med sin Mand. Men hun kan have store Midler i Vente, som kunne tilfalde hende som Arv efter Mandens Død eller paa anden Maade; hun vil da være stillet som den, der intet har, men har Mulighed for en Gang at komme i Besiddelse af noget. Naar man under disse Forhold giver hende Myndighed, er det i Virkeligheden en farlig Gave. Den fornuftige Hustru vil overhovedet ikke kunne benytte denne Myndighed til noget som helst, thi hun vil ikke stifte Gæld

under de Vilkaar, paa hvilke man plejer det, naar man er saaledes stillet. Men den letsindige Hustru vil derigennem have Adgang til at kunne forpligte sig paa den Maade, som andre gøre, naar de ikke have noget, men kun have noget i Vente, nemlig ved at henvende sig til visse Folk, som til Gengæld for deres Risiko tage en grov Avance. Jeg mener derfor, at man gaar for vidt i Henseende til Hustruens Myndighed, naar man giver hende denne Ret ubetinget. Men paa den anden Side har man i § 15 gjort Indskrænkninger i Hustruens Myndighed, som forekomme mig ret u hensigtsmæssige. Man har bestemt, at Hustruen ikke maa komme sin Mand økonomisk til Hjælp; hun maa ikke kunne paadrage sig Medansvar for nogen Del af hans Gæld. Nu er Forholdet virkelig ikke det, at Mændene gennemgaaende ere ødsle og daarlige Personer, som Hustruen ikke bør eller kan komme til Hjælp uden at blive ruineret. Dette er heller ikke Lovforslagets Udgangspunkt. Dette er det meget rigtige, at Mændene dog alligevel ere de mest forretningskyndige og derfor ogsaa dem, der som Regel bør være de raadende. Men naar nu en stræbsom og dygtig og husholderisk Mand trænger til at udvide sin Forretning, eller der er en Krisis i hans Forretning, hvor han har Trang til Hjælp, forbyder § 15 Hustruen at komme ham til Hjælp ved Endossement af Veksler, Kaution eller deslige. Naar det er vitterligt, at han har en formuende Hustru, vil han altid have en vis Vanskelighed ved at faa Hjælp hos andre. De vilde vistnok sige til ham: Du har jo en velhavende Hustru, lad da hende komme dig til Hjælp, hun er dog den nærmeste dertil. Det Svar vilde i alt Fald være ret naturligt. Hvem er vel nærmere til at hjælpe sin Mand over en økonomisk Krise end hans Hustru, naar hun kan gøre det? Hvis nu Manden henvender sig til Hustruen om Hjælp, kan hun, hvor gerne hun end vil komme sin dygtige Mand til Hjælp, ikke gøre det uden at henvende sig til Overøvrigheden, Amtmanden, og i Kjøbenhavn Overpræsidenten. Manden maa lægge alle sine Regnskaber frem og klargøre alle sine Forhold, inden Hustruen kan komme ham til Hjælp. Naar man vil gøre Hustruen myndig, vilde det ikke være for meget ogsaa at give hende Lov til at komme sin Mand til Hjælp. Hvis det ikke er et Motiv til denne Lov, at Mændene gennemgaaende ere daarlige, tarvelige Personer, som ere ødsle og dumme, er det dog ret urimeligt at foreskrive, at Hustruen ikke maa